

GUČI

ISTINITA PRIČA
O JEDNOJ USPEŠNOJ DINASTIJI

PATRICIJA GUČI

Prevela s italijanskog
Gordana Breberina

 Laguna

Naslov originala

Patrizia Gucci

GUCCI

La vera storia di una dinastia di successo

Copyright © 2015 by Mondadori Electa S.p.A., Milano

All rights reserved

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojoj porodici

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

9	Predgovor
10	Rodoslov
13	Paolo, moj otac
21	Venčanje mojih roditelja
29	Moje detinjstvo u Firenci
39	Kuća u Viji dela Kamiluča u Rimu
47	Vija dele Kaldaije
57	Htela sam da budem arheolog
69	Tri nestašna dečaka
75	Sve je počelo u hotelu <i>Savoj</i>
81	Strast i elegancija
91	Njujork, Njujork!
101	U firmi
107	Kazelina
121	Teški trenuci
133	Sećanje na Mauricija
141	Prošlost je pozadina sadašnjosti
149	Zaključci

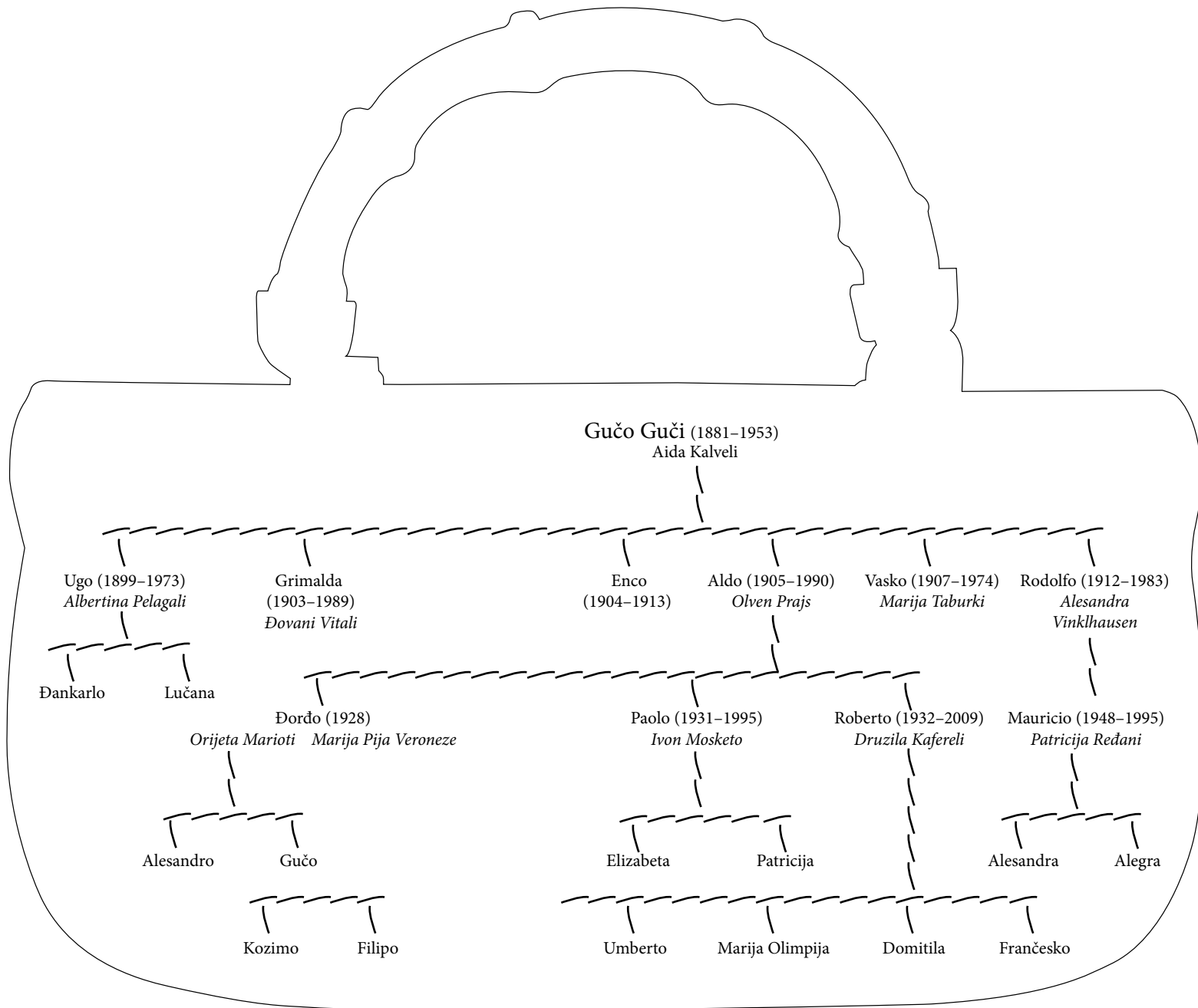
Predgovor

Zovem se Patricija Guči. Firmu po imenu *Guči* osnovao je u Firenci moj pradeda Gučo početkom prošlog veka i ona je tada bila samo mala radionica.

Danas je to multinacionalna kompanija, ali sa nama Gučijima nema više nikakve veze. Poslednji put kada sam ušla u prodavnicu ne otkrivajući ko sam, niko me nije prepoznao i tada se ponovo otvorila rana u mom srcu. Zato hoću da ispričam i rekonstruišem istoriju svoje porodice kao neko ko je bio njen svedok.

Ali želim da krenem od jednog drugog gubitka.

Rodoslov

Paolo, moj otac

I dalje se živo sećam oca kako mi maše na londonskom aerodromu.

Bila je jesen 1995. Vraćala sam se kući pošto sam ga, posle njegove poslednje posete Firenci, otpratila u Englesku, gde je živeo. Gledala sam kako se njegova šaka pomera kao da hoće da izbriše život koji mu je izmicao, život koji više neće živeti. I zaista, umro je dve nedelje kasnije.

Stalno mi se vraća u misli taj pokret koji i dan-danas izaziva u meni snažan bol: to je bila polazna ili možda krajnja tačka vrlo dugog niza događaja i ličnog sazreavanja, svedočanstvo jednog intenzivnog odnosa između oca i ćerke.

Nekoliko dana ranije otac je došao u Firencu iz Saseksa, gde je već nekoliko godina živeo sa novom prijateljicom. Došao je da obiđe moju majku Ivon, pošto su već bila prošla tri meseca od njihovog poslednjeg susreta. Iako su se razišli, često su se viđali i čuli. Za vreme

poslednjeg telefonskog razgovora mama je primetila nešto čudno u njegovom glasu. I sama sam se zaprepastila kad sam ga videla: mnogo je smršao, bio je vrlo bled.

Moja majka je istog trena angažovala ekipu lekara i zakazala mu razne preglede u bolnici. Paolo je te noći spavao kraj nje i, uzevši je za ruku, priznao joj da je bila jedina žena koju je istinski voleo. Dijagnoza lekara bila je zabrinjavajuća: hepatitis C u završnom stadijumu. Jedino moguće rešenje bilo je presađivanje jetre koje bi se izvelo u Engleskoj, u Kraljevoj bolnici, najboljoj ustanovi za takve intervencije. Postojala je, međutim, opasnost od otkazivanja bubrega posle operacije.

Nije delovao mnogo uplašeno kad je čuo vest; odavno je imao probleme s jetrom, ali nije tome pridavao veliki značaj, čak je dan pre povratka u Englesku ostavio mojoj majci nekoliko košulja da mu opere, rekavši joj da će ih uzeti prilikom sledeće posete. Čvrsto me je zagrlio, onako kako nikad ranije nije uradio, i čak je pohvalio moj elegantan izgled, što se takođe nikad ranije nije desilo. To stvarno nije ličilo na njega.

Narednog dana otišli smo na firentinski aerodrom: zajedno ćemo odleteti za London, gde ću se ja, čim stignemo, ukrcati na let za Italiju. Pomogla sam mu da se spakuje, a onda smo se pobrinuli za municije, crveno-narandžaste tropske ptičice koje smo smestili u majčinu baštu. Tata je oduvek obožavao životinje i, u skladu sa svojim grandomanskim sklonostima, neposredno pre toga kupio je pedeset ptičica. Iako je hteo da ih ponese u Englesku po svaku cenu, ubedila sam ga da uzme samo jedan par, koji smo stavili u kutiju od cipela sa rupicama na poklopcu.

Zauzdala sam s teškom mukom suze kad sam videla koliko je iznemogao. Mada ničim nije pokazao da je svestan skorog kraja, bilo mi je jasno da se pomirio sa sudbinom i da ju je prihvatio. Kasnije sam saznala da su mu lekari dali uređaj koji će ga upozoriti ukoliko se pojavi odgovarajući organ za transplantaciju. Trebalo je da mu stalno bude pri ruci, ali ga on nije nosio sa sobom: tata zapravo nije hteo da se operiše, jer se plašio da će ostatak života provesti kao invalid.

U trenutku kad sam shvatila da ga gubim, postala sam svesna koliko sam ga volela, ali i koliko mi je patnje naneo. Iako je naš odnos oduvek bio složen, u tim poslednjim trenucima koje ćemo provesti zajedno želela sam da mu pomognem, ublažim muke, ali nisam znala kako. Zajedno smo napustili majčinu kuću na brežuljku Pođo Imperijale, gde su moji roditelji živeli tolike godine; kuću koja je tada pokrenula u meni talas uspomena.

Sagrađena šezdesetih godina, sa pažnjom posvećenom i najsitnijim detaljima, imala je velike kamine i engleske prozore koji su gledali na vrt. Na poslednjem spratu se nalazila mansarda sa velikom terasom, koju smo sestra i ja oduvek mnogo volele i koja je, malo-pomalo, postala naše carstvo. Vrt je bio delo čuvenog pejzažnog arhitekta iz Firence, koji je umeo da uredi i najsofisticiraniju baštu tako da deluje prirodno: tu su rasle sikomore, toskanski borovi, ružičasti hibiskusi i perunike svih mogućih boja, uključujući i vrlo redak crni primerak.

Putovanje za London nije bilo jednostavno. Trebala su mi invalidska kolica da bih prebacila oca do ulaza u avion. Hodala sam sa njegovim sivim kišnim mantilom

prebačenim preko leve podlaktice, dok sam u desnoj ruci stezala kutiju za cipele sa ptičicama, trudeći se da prođe neopaženo. Pretvarala sam se da mirno ćaskam sa tatom, ali nisam skidala pogled sa carinika, iz straha da ne primete moj neprimereni prtljag.

Ceo naš zajednički život prolazio mi je ispred očiju: radosti, tuge, prekori i pohvale. Mnogo me je bolelo što je tako umoran i rezigniran.

Tata je početkom osamdesetih odlučio da se preseli u voljenu Englesku, gde se posvetio uzgoju svojih omiljenih konja – arapskih. U Rasperu, u Saseksu, pro-našao je veliko imanje sa starom vilom koju je trebalo restaurisati. Preuredio ju je sa mnogo ukusa u elegantnu kuću. Na imanju je napravio prelepu konjušnicu. U štalama se sve vreme čula muzika, koja je, po njegovom mišljenju pozitivno delovala na raspoloženje životinja. Svaki konj je imao prekrivač sa izvezenim imenom i natpisom *Stable PG*. Sedla su bila originalne rukotvorine, a od boja su opet preovladavale crvena i crna.

Premda je živio u Engleskoj, otac je često dolazio u Firencu, bilo zbog posla, bilo zato da bi u sebi ponovo otkrio Italijana koji mu je, u suštini, nedostajao. Mnogo je žalio za toskanskom hranom, tako da smo za vreme njegovih poseta obavezno odlazili u gostionicu *Da Omero* kako bismo se najeli lokalnih specijaliteta, od rezanaca sa prelivom od zečetine do testenine sa toskanskim umakom ili prženog mesa kunića sa tikvicama. Uvek sam bila srećna kad sam ručala sa njim: konačno mi je posvećivao malo vremena, a uz to su me i silno zabavljali njegovi smešni englesko-toskanski

maniri. Imao je takođe originalan stil odevanja: sećam se žute kravate koju je nosio sa smaragdnozelenim sakoom. Te boje je samo on mogao da stavi na sebe.

Kad je bio u Italiji, osećao se kao Englez i kritikovao je mane Italijana na mešavini engleskog jezika i toskanskog narečja. S druge strane, kad je bio u Engleskoj, osećao se kao Italijan i uživao je kada bi brzim govorom i drskom vožnjom ostavio flegmatične Engleze bez teksta.

Svaki put bi me opčinio svojim pričama, u kojima su se mešale mašta i stvarnost, i planovima za budućnost: hteo je da ode u Jordan kako bi kupio konja od kralja Huseina, osnuje fondaciju za mlade tašnjere koja bi nosila njegovo ime, kupi rasne golubove u Ređo Emiliji ili munije u Africi, a možda čak i zamak u Škotskoj. Bio je pravi vulkan ideja.

Ja sam bila zadivljena svim tim, ali sam istovremeno želela da ponekad usmeri pažnju i na mene. Verujem da svaka ćerka traži očevo odobrenje za sve što radi, ali ja od njega nikad nisam dobila ni ohrabrenje, niti saglasnost. Njih je trebalo zaslužiti. Osim toga, nikad nije reagovao kao drugi očevi: nije mi postavljao pitanja, što me je navodilo na zaključak da me ne primećuje, ili je brinuo o svemu i samo mi izdavao naređenja.

Petnaestak dana posle te poslednje posete pozvala nas je telefonom njegova sekretarica Anđela i rekla nam da je tata hitno primljen u bolnicu. Već je bio u komi.

Majka, sestra i ja očajnički smo pokušale da uhvatimo prvi avion za London. Uprkos svim ružnim trenucima u njihovom braku i dugoj razdvojenosti, majka

je žarko želela da se oprostí od njega i zbog toga je prešla čak i preko nelagode koju je osećala zato što je okružena nepoznatim ljudima.

Nažalost, stigle smo dan nakon što je umro, pa smo ga videle samo u kapeli. Dok su mu moja majka i sestra prilazile da ga poslednji put poljube, ja sam ga gledala kao skamenjena. Stric Đorđo, koji mu je bio najprivrženiji, takođe je došao na sahranu. On je ridao za vreme sahrane, ne skrivajući bol zbog gubitka voljenog brata, buntovnika kome je bilo teško udovoljiti.

Obred je obavljen u crkvi u Rasperu. Mrtvački sanduk je dovezen u crnoj kočiji u koju su bila upregnuta dva crna konja sa perjanicama i kojom je upravljao livrejisani kočijaš sa cilindrom. Ja, moja sestra Elizabet i Peni, očeva poslednja prijateljica, bile smo u automobilu iza kočije. Za vreme kratke vožnje do crkve u njemu je vladala nestvarna tišina. Ta tišina mi se uvukla u kosti.

Kao što je običaj u anglosaksonskim zemljama, posle sahrane je priređen koktel kod kuće. Ja, međutim, nisam bila na njemu: zatvorila sam se u tatinu radnu sobu i plakala zajedno sa njegovim psom Tinkijem. To je bio hrt saluki, drevna egipatska rasa, naročito pogodan za držanje sa arapskim konjima; tata ga je dobio na poklon od jednog uzgajivača. Uvek je bilo uzbudljivo gledati ga kako trči sa konjima po livadama na imanju. Kada bi ugledao zeca, podigao bi šapicu i markirao, stojeći u mestu i drhteći, ali bi zec već pobegao pre nego što bi on odlučio šta da radi.

Sama u njegovoj radnoj sobi, bila sam skrhana, nisam mogla da verujem da ga nema. Nisam mogla

da zamislim da nikad više neću videti tatu i osećala sam snažan bol. Celog života sam pokušavala da uspostavim smiren i uravnotežen odnos sa njim; gotovo sam i uspela u tome, ali je smrt sve prekinula.

Paolo Guči je sahranjen na groblju Porto Santo Stefano u Arđentariju, pored svoje majke, moje bake Olven Prajs. Tamo je njegov brat Đorđo imao lepu kuću; za mog oca i baku to je bilo mesto za odmor koje je odisalo spokojstvom.

Na kovčeg je položen grub drveni krst, poklon jednog drugara iz zatvorske ćelije. Tata je, naime, godinu dana ranije proveo dvadeset dana u jednoj američkoj kaznionici zato što nije odgovorio na preterane finansijske zahteve Engleskinje Dženi, svoje navodne supruge. Njih dvoje su na Haitiju sklopili brak koji je bio nevažeći, budući da on tada još nije bio razveden od moje majke.

Ja sam takođe htela nešto da mu ostavim: koverat sa pismom koje će ga pratiti na njegovom poslednjem putovanju. Oduvek sam verovala da materijalni život ima početak i kraj, ali da naša duša, naša energija ostaje. Tako je, zahvaljujući tom pismu, naš dijalog mogao da se nastavi i kad je on otišao na onaj svet. Mrtvi ostaju blizu nas.

Posle nekog vremena počelo je da me proganja pitanje na koje ni dan-danas nisam pronašla odgovor. Kako je moj otac umro i zašto je njegova prijateljica čekala toliko dugo pre nego što ga je odvela u bolnicu, budući da mu je pozlilo nekoliko dana ranije? Zašto ga nije odmah odvela i tako poštedela višednevnog mrcvarenja u krevetu, kod kuće? Zašto je čekala do

poslednjeg trenutka pre nego što je krenula iz sela, pre nego što je vozila satima koji su možda bili dragoceni za njegov život, pa je prekasno stigla u bolnicu, u koju je moj otac primljen kad je već bio u komi?

Stavljanje ovih uspomena na papir za mene je bilo način da nastavim dijalog sa ocem. Dok sam pisala, činilo mi se da iskazujem dužnu zahvalnost jednoj kontroverznoj osobi koju sam i volela i mrzela, ali čiju veličinu ne mogu da osporim. Sad uviđam značaj koji je imalo njeno prisustvo u mom životu.

Venčanje mojih roditelja

Paolo Guči i Ivon Mosketo sreli su se prvi put u Rimu, jednog popodneva 1949. Videli su se na žurki u kući zajedničkog prijatelja Danila. Tata je odmah zapazio tu lepu devojku, a Ivon je odmah primetila da je posmatra. Tada nisu imali priliku da razgovaraju, ali je Paolo učinio sve da dobije njenu adresu. Žurka se ubrzo završila i moja majka se vratila kući. Nekoliko dana kasnije, gledajući kroz prozor svoje sobe, Ivon je prepoznala plavokosog momka koga je videla na žurki kako sedi na klupici na malom trgu ispred njene kuće. Satima je zurio u njen prozor. Paolo je tri dana dolazio i sedeo na toj klupici. Za Ivon je bilo nezamislivo da izađe na ulicu i započne razgovor sa neznancem; moja majka je vaspitavana u skladu sa strogim pravilima ponašanja, budući da je poticala iz aristokratske i vojničke porodice.

Moj deda po majci Rikardo Mosketo poticao je iz jedne ugledne porodice iz Palerma. Moja baka Karlota,